

Kommissionens Opgivelse 164 Fiskere, medens der i Skagen er 500. Det vil altsaa ses, at Fiskerne ikke ere trukne til Esbjerg i stort Tal. Men det er nok muligt, at en Havn paa Vestkysten kan blive, som Kommissionen udtrykker sig, en Tiltrækning paa anden Maade, saa at det kan blive en Plads for Fiskeri i større Maalestok, for større Fiskerifartøjer, som ere bemandede med andre Folk end de Fiskere, som nu bo paa Jyllands Vestkyst. Det er imidlertid ikke min Mening, at man ikke skulde gaa videre. Naar Kommissionen foreslaar forskellige Foranstaltninger paa Jyllands Vestkyst, tror jeg, at det er fuldstændig rigtigt, og ogsaa jeg vil være med til at støtte saadanne Foranstaltninger, som kunne komme Fiskerne til Hjælp, men jeg ser ikke rettere, end at det er rigtigt at begynde, hvor den største Fiskerbefolkning er. Naar da Regeringen nu har fulgt Kommissionen ogsaa i denne Opfattelse, synes det mig, at den har handlet ret deri. Derfor vil jeg paa det varmeste anbefale, at vi støtte dette Forslag og lade det blive til Lov, thi det vil gavne Fiskeriet i høj Grad.

Ovesen: Det Lovforslag, som vi her have til Behandling, og som det ærede Medlem fra Frederikshavn, der nu satte sig, har forsøgt at anbefale saa varmt, er egentlig et Resultat eller et Produkt af den Vestkysthavnekommission, som blev nedsat i 1897. Det var noget mærkeligt, og det har forbavset mange, at netop det blev Resultatet af denne Kommissions Arbejde, at man, skønt det jo særlig var Hensigten med Nedsættelsen af denne Kommission at forbedre de miserable Forhold, der findes paa den lange Vestkyst fra Esbjerg til Skagen, ender med intetsteds at finde noget væsentligt at forbedre der, men finder en Havn paa Østkysten og anbefaler den som noget, der skulde kunne komme de vestjydske Fiskere til gode.

Jeg skal gaa en lille Smule tilbage og omtale Forholdene paa Vestkysten. Vesterhavet er en rovgridsk, mægtig og haard Nabo, det maa baade Landbrugerne og Fiskerne derovre bekende, og de faa det tidt at føle. Der findes i Vesterhavet ud for Vestkysten meget rige Fiskepladser, hvorfra de kunde bringe Fisk i Land til en Værdi af Millioner, og der fiskes ogsaa for mange Penge, men det er ikke vore vestjydske Fiskere, der faa den større Del af dem, det er de fremmede, der fiske lige for Næsen af vore. Man kunde da spørge: Forstaa de vestjydske Fiskere ikke deres

Gerning? Dertil kan vistnok svares: Dette er ikke Mangelen, men Mangelen derved er, at de ikke have de Redskaber og Fartøjer, der ere nødvendige for at gøre sig de rige Fiskepladser til gode; thi det er en fattig Befolkning, paa Grund af at deres Fiskeri slet ikke har kunnet svare sig i en lang Række af Aar. Til Dels paa Grund af deres Fattigdom have de ikke kunnet faa de Skibe, som egne sig for dem. Men selv om de kunde have faaet dem ved Støtte fra anden Side, f. Eks. fra Staten, vilde det dog ikke have været muligt for dem alligevel, fordi Kysten er saa farlig at besejle. I Stormvejr og naar Havet er i Oprør kunne de ikke komme i Land med de Fartøjer, der fordres for at fiske i Vesterhavet. Det er ikke alene Fiskerne, men ogsaa Landbrugerne, der lide Brøst ved Vesterhavets Rovgridskhed, idet det mange Steder hvert Aar røver store Landstrækninger. Der er ogsaa gjort noget, dels for at hjælpe Havets Indskæring, dels for at hjælpe Fiskerne. Der er ofret store Summer paa Høfdebygningen, men for Fiskeriets Vedkommende er der gjort meget lidt. Der er nu og da foretaget nogle Undersøgelser derude. Der er nedsat 2 Kommissioner, en i 1882 og en i 1897, og der er gjort en Del for Redningsvæsenet langs Vestkysten, men det er omtrent ogsaa det hele.

Da vi i 1897 fik nedsat den saakaldte vestjydske Havnekommision, vakte det en almindelig Glæde langs Kysten, da man mente, at Undersøgelsen absolut maatte resultere i noget, som kunde afhjælpe Manglerne, eller i alt Fald nogle af de værste Mangler paa Vestkysten. Men var Glæden stor, blev Skuffelsen større, da man saa Betænkningen. Der var ganske vist nogle — maa jeg kalde dem Skeptikere —, som ikke just vare saa forskrækkelig glade ved Kommissionen, da de saa Medlemmernes Navne. Det var Mænd, som sikkert paa andre Omraader vare dygtige og indsigtfulde, men en Ting havde Kommissionen ikke, og det var Fiskere, i alt Fald var der kun en eneste fiskerikyndig Mand, og der var ikke en eneste Jyde, men lutter Kjøbenhavner i den. Det blev mange en Del betænelige ved. Skuffelsen kom dog egentlig først, da Betænkningen forelaa, idet man da saa, at det kun var grumme lidt, man anbefalede at gøre for Vestkysten. I Kommissionens Betænkning stod der i første Linie, det, der her foreligger i Lovforslags Form, og som den ærede sidste Taler omtalte, nemlig en Havn paa Skagens Østkyst. Dernæst omtales